

endda var Tale om, at der ved denne Sammenkomst skulde opnaas noget af en eller anden Art, at den skulde gøre Nytte eller Gavn, var det en anden Sag, men det var der ikke Tale om, og derfor er den Slags Forhandlinger egentlig ikke hensynsfulde. For det første afskæres man fra den Fortrolighed med sine Meningsfæller, som man i Kraft af den Stilling, man indtager som Formand for den paagældende Gruppe, bør kunne vise Gruppen. Men dernæst er en saadan Meddelelse til et vist Antal enkelte Personer i og for sig ikke af nogen som helst Betydning, medmindre — og dette kunde næsten synes at være Tilfældet — vi 8 eller 10, hvor mange det nu var, skulde være en Art Gidsler for Ministeriet. Dette synes unægteligt at være Meningen.

Men det er klart, at naar Sagen var saaledes, at det var en Meddelelse til os, men at man ikke ønskede at høre hverken vor personlige eller vort Partis Mening, maatte denne Forhandling væsentlig blive refererende fra Ministerens Side. Vi fik dog Lejlighed til at udtale, at vi ikke kunde tillægge de Momenter, der af Ministeren anførtes som værende de amerikanske Betragtninger, synderlig Vægt, fordi de Eventualiteter, paa hvilke disse Betragtninger byggede, efter vor ringe Mening neppe vilde indtræde. Dernæst anførte vi, at det var urigtigt midt under Verdenskrigen at skille sig af med noget af vort Land-omraade. Disse Bemærkninger fik vi Lejlighed til at anføre til Ministerens Ord. Og naar det er Tilfældet, er det mig ubegribeligt, hvorledes Udenrigsministeren i Gaar — ganske vist i en Bemærkning til det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), men det var dog en almindelig Udtalelse — udtalte, at han ikke kunde forstaa, at man ikke overfor ham havde anført noget mod Tidspunktet til at føre saadanne Forhandlinger, thi saadant er anført overfor Ministeren. Derfor er det ogsaa mærkeligt nu at høre den højtærede Indenrigsminister sige, at ikke hos en eneste af de Herrer, som fik Meddelelsen, mødtes der Modstand mod, at Ministeriet optog og fuldførte Forhandlingerne — Optagelse var der nu ikke Tale om, da man var midt i dem —, men altsaa fuldførte Forhandlingerne. Thi de Betragtninger, jeg nylig har nævnt, har været anførte overfor Udenrigsministeren.

Den højtærede Finansminister udtalte i Gaar meget højtideligt og udførligt, at for Ministeriets Vedkommende spillede Pengene ikke nogen synderlig Rolle i denne

Sag. Jeg maa bestemt bestride dette. Men jeg antager, at den højtærede Udenrigsminister i Forvejen har taget Finansministeren i Skole i Anledning af hans Foredrag i Gaar, og jeg skal derfor ikke gaa dybere ind derpaa. Men det er ikke rigtigt, hvad Ministeren der har anført, og naar der nu er Tale om dette Tryk, dette Tvangsmoment, vil jeg tillade mig at sige, efter alt hvad man nu ved: Tro dem ikke!

Naar Udenrigsministeren før udtalte, at man behandlede denne Sag hensynsløst, vil jeg spørge ham, om der foreligger anden Hensynsløshed end den, at medens Udenrigsministeren meget blidt baade i sine Udtalelser i Gaar og i det hemmelige Møde talte om et saadant Tryk, saa har hans Kollega Finansministeren i Gaar i det offentlige Møde i langt stærkere Grad talte om et Tryk, der skulde være til Stede. Det er den eneste Hensynsløshed, der er begaaet, og jeg henstiller til de to Ministre at blive enige om, før de taler her i Tinget, hvad det er, de vil forebringe.

Paa Slutningen af Debatten i Gaar kom det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) frem med en højtidelig Forespørgsel til det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss), men jeg gaar ud fra, at det var det ærede Medlems Mening at faa mig frem paa Arenaen. Det ærede Medlem oplyste, at „Nationaltidende“ den 17. Juli havde indeholdt Udtalelser af to konservative Politikere. Den ene havde om denne Sag sagt, at der forelaa ikke udformede Forslag, og den anden havde benægtet Kendskab til noget saadant. Jeg er i og for sig det ærede Medlem meget taknemmelig for, at han fremdrog dette Punkt, fordi det ærede Medlem egentlig derved vil gøre det klart for Almenheden, at Folk, der indvies i en saadan Hemmelighed, det vil her sige, hvem en saadan Hemmelighed paatvinges, meget let kommer i en Samvittighedskonflikt, idet de kan komme til at staa overfor dette enten at maatte bryde Diskretionspligten eller tale Usandhed. Det er naturligvis det, det ærede Medlem vil fremhæve overfor Offentligheden. Men hvis det er Tilfældet, at der ikke er anden Mulighed — og det synes, at Ministeren er af den samme Opfattelse — maa det dog være klart, at naar der ikke er nogen Nytte ved, ikke nogen som helst alvorlig Hensigt med at give Folk saadanne hemmelige Meddelelser, er det en Art Forbrydelse at give dem dem. Men jeg maa desværre styre det ærede Medlem ned fra det høje Stade, paa hvilket han